

LUCY CHALICE

*Het
Hot Henry
Effect*

Vertaling Maaïke van der Rijst

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Lucy Chalice
Oorspronkelijke titel: *The Hot Henry Effect*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Maaïke van der Rijst
Omslagontwerp: Lucy Bennett / HarperCollinsPublishers Ltd
Omslagbewerking: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Ricardo Bessa / Folioart
Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 7390 3 (e-book)
NUR 302

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. ® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Zodra hij een voet in het lab had gezet, was dat belachelijke gezwimel begonnen. Wimpers fladderden, overal werd smachtend gezucht. Verstandige, intelligente wetenschappers veranderden in zacht kreunende hoopjes ellende. Ik had het gevoel dat ik een figurant was in de verfilming van *Pride and Prejudice*, in plaats van promovendus aan een van de meest gerenommeerde academische instellingen ter wereld. En dat irriteerde me mateloos.

‘Jezus, Henry, raak nou niet steeds de fles aan met de punt van je pipet. Zo raken alle culturen geïnfecteerd,’ zei ik, iets bitser dan ik van plan was geweest.

‘Sorry,’ mompelde hij, zijn hoofd voorovergebogen tegen de glazen scheidingswand. Er lag een blosje op zijn wangen, en hoewel hij niet mijn kant op keek, zag ik aan zijn volmaakte profiel dat hij een beetje gekwetst was.

Verdomme. Ik. Moet. Verdraagzamer. Zijn.

Met zijn tongpunt uit zijn mond, van pure concentratie, deed hij een nieuwe poging een pipetpunt uit het steriele doosje in de hoek te pakken en de benodigde hoeveelheid felroze groeimedium op te zuigen. Daarbij haalde hij zijn Gilsonpipet zo wild door de celkweekflowkast dat het wel leek of hij een of andere wetenschappelijke boodschap aan het versturen was via het semafooralphabet.

Een ongeduldige zucht ontsnapte me, ik kon het niet helpen.

Toen hij als gevolg daarvan afwezig mijn kant op keek, morste hij groeimedium op het smetteloze roestvrij staal van het werkblad en miste hij de kuiltjes in de 96-wellmicroplaat waar hij op mikte totaal.

Echt, ik probeerde niet met mijn ogen te rollen, maar blijkbaar was dat tegenwoordig een reflex. 'Probeer het gewoon nog maar een keer, maar doe dan iets minder wild met je armen. Dan lukt het vast,' zei ik gemaakt opgewekt en positief. Dat viel niet goed, aan de frons op zijn voorhoofd en de wat pruilende blik achter zijn veiligheidsbril te zien. Ik vroeg me af of dit zijn versie van Zoolanders 'Blue Steel'-blik was en moest een grinnik inslikken.

Het was overduidelijk waarom vrouwen plotseling in en uit liepen bij onze onderzoeksgroep. Ik was niet helemaal achterlijk. Zelfs professor Hart van geonomie (die zevenenvijftig was en gelukkig getrouwd met de dean van de faculteit Geneeskunde) raakte in aanwezigheid van Henry de kluts kwijt en begon dan theatraal te zuchten. In de afgelopen maand was het oestrogeengehalte hier schrikbarend omhooggeschoten, en er was een stortvloed aan sollicitaties bij ons studiegroepje binnengekomen van zowel bachelor- als masterstudenten, van wie vijfenegentig procent vrouw was. En hoewel ik er helemaal voor was dat meer vrouwen zich bezig gingen houden met onderzoek in de natuurwetenschappen, leek een carrièreswitch of beroepskeuze gebaseerd op het loeren naar het knappe koppie van een of andere vent me niet echt de juiste motivatie.

Nou moest wel gezegd worden dat Henry Fraser er inderdaad uitzag als iemand die zo op de voorkant van het tijdschrift *GQ* kon: blauwgrijze ogen, indrukwekkend symmetrische beenderstructuur en golvend chocoladebruin haar. En met zijn meer dan een meter tachtig zag je hem niet over het hoofd. Bovendien leek hij zich gek genoeg totaal niet bewust van het effect dat hij op vrouwen had. En op mannen. De manier waarop Ben, mijn student-assistent, in katzwijn was gevallen toen ik hem aan Henry voorstelde, zou de moeder van een debutante uit de regency-tijd apetrots hebben gemaakt.

Maar met een pipet kon hij niets, en dat terwijl ik dappere pogingen deed hem wegwijs te maken in de celcultuur. In de tussentijd moest ik ook nog keihard werken aan de laatste experimenten voor het slot hoofdstuk van mijn proefschrift hier aan de Universiteit van Oxford.

In elk geval zou Henry's verblijf in ons lab van korte duur zijn en hoefde ik hem maar een paar maanden op te leiden. Dan ging hij weer terug naar Amerika, waar hij bezig was te promoveren als ingenieur.

Hij lachte triomfantelijk naar me toen het hem eindelijk lukte de volle honderdvijftig microliter groeimedium in het eerste kuiltje op de microplaat te krijgen.

Ik beantwoordde die glimlach door twee duimen omhoog te steken en een aanmoedigend gezicht te trekken, dat waarschijnlijk meer weg had van een bulldog die een wesp ingeslikt had. 'Goed gedaan, Henry, nog maar vijftien negentig te gaan,' kirkte ik enthousiast.

'Ik zou niet gaan solliciteren als motivatiespreker, Clara,' mompelde hij, terwijl hij de gebruikte punt van zijn pipet wipte en hem in de plastic beker liet vallen die hij als afvalbak gebruikte. Aarzelend pakte hij een nieuwe. Zijn hand trilde daarbij zo dat de doos met punten ritmisch begon te ratelen, alsof hij mensen wilde aanzetten tot een wedstrijd flamencodansen.

Als mentor had ik verder niets op hem aan te merken. Hij was rustig, beleefd, attent en waanzinnig intelligent. Sterker nog, die constante aandacht en concentratie waarmee hij naar elk woord dat ik zei luisterde, de manier waarop hij zich zorgvuldig aan mijn protocollen hield en naar me toe kwam met allerlei vragen over de kleinste details van elke procedure was zeker te prijzen.

Maar ik kon me niet herinneren dat ons piepkleine kantoortje ooit zoveel aanloop had gehad. Henry kwam me regelmatig een kop koffie met iets lekkers brengen en bleef dan even kletsen. Dan was het prompt een komen en gaan van groupies, die dachten dat ik zijn agenda beheerde en ze misschien wel kon vertellen hoe ze een plekje in zijn hart of zijn bed (de een was wat brutaler dan de ander) konden veroveren. Echt, het was vaak net Piccadilly Circus bij ons.

Ik staarde uit het raam en liet mijn gedachten even de vrije loop. Het was eind van de middag, hartje zomer, en de wereld buiten het raam bood een verleidelijke afleiding voor iedereen die binnen moest zitten. Het gezoem van de tl-lichten en de doordringende antiseptische lucht

in het lab riepen herinneringen op aan de vele lange en saaie uren die ik aan mijn onderzoek had besteed. Het constant weer vraagtekens zetten bij mijn werk en mijn pogingen om iets belangrijks te doen, iets wat publicatiewaardig was. En ik was er zo dichtbij. Ik stond op het punt mijn proefschrift af te ronden, en dan zou er een wereld aan nieuwe en opwindende mogelijkheden voor me opengaan, zo dacht ik. Maar eerst moest ik me door het viva-examen, de mondelinge verdediging van mijn proefschrift, heen worstelen. Alleen het vooruitzicht al dat ik het moeilijkste exitinterview van de wereld moest ondergaan joeg mijn hartslag omhoog en bezorgde me klamme handjes. De vele horrorverhalen die elke promovendus, waar ook ter wereld, te horen krijgt, schoten door mijn hoofd. Maar ik kon dit, verdomme, ik móést dit doen, en het was hoog tijd dat ik ophield met dat getwijfel aan mezelf en de angst om afgewezen te worden, die me al van kleins af aan geplaagd had, achter me liet.

‘Shit.’ De zachte vloek van Henry bracht me weer terug naar het heden.

Zijn pipetpunt zonk doelloos naar de bodem van de fles met groeimedium. Henry probeerde hem er tevergeefs uit te vissen.

‘Het geeft niet, Henry, laat hem er maar in zitten,’ zei ik, heel even mijn ogen sluitend. Ik had al besloten deze fles af te schrijven en de inhoud na onze sessie door de gootsteen te spoelen, want ik wist zeker dat er morgenochtend allerlei stinkende organismen in zouden groeien.

‘Als je het zeker weet...’ antwoordde hij. Hij draaide zich helemaal naar me om en pakte de rand van de fles beet met de mouw van zijn felblauwe labjas. De fles, die bijna vol zat, wankelde vervaarlijk.

Instinctief stak ik mijn gehandschoende hand in de flowkast om te proberen het onheil af te wenden: dat alle platen die we de afgelopen twee uur zo zorgvuldig met stamcellen gevuld hadden vol zouden lopen. Maar net toen ik dacht dat dat gelukt was, botsten onze handen tegen elkaar, en met afgrijzen keek ik toe toen de fles tegen de achterkant van de flowkast aan vloog, een roze tsunami in zijn pad achterlatend.

‘Shit,’ zei hij weer. Achter de enigszins gebutste en bekraste veiligheidsbril die hij droeg, waren zijn ogen groot als schoteltjes.

‘Zeg dat wel, ja.’ Ik wist niet hoe het me lukte zo kalm te blijven. Nu stond me een godganse middag en avond schoonmaken en ontsmetten van de hele ruimte te wachten. Daarna kon ik weer van voren af aan beginnen met het bestuderen van de groei en expansie van mijn slinkende voorraad stamcellen. Hiermee waren twee weken werk verloren gegaan.

‘Het spijt me vreselijk,’ fluisterde Henry, die probeerde helemaal in zijn labjas te verdwijnen.

‘Het geeft niet.’ Toen ik zijn ontstelde gezicht zag, voelde ik een golf van medelijden in me opkomen. ‘Maak je maar geen zorgen, we lossen het wel op.’

Sommige van mijn medepromovendi zouden dit ongetwijfeld een ramp van epische proporties hebben gevonden. Een waarvan geen weg terug was. Dat dit het moment was om hopeloze Henry voorgoed de deur te wijzen, het verlies van de cellen te betreuren en een potje te janken boven een kop sterke thee met Morrissey keihard op de achtergrond, allemaal als gevolg van de onvermijdelijke vertraging die het werk aan hun proefschrift nu op zou lopen. En hoewel ook ik in de verleiding stond om mijn handen theatraal ten hemel te heffen en eens even flink te vloeken over hoe ontzettend vervelend dit was, deed ik niets van dat alles. Want ondanks mijn oorspronkelijke bedenkingen en de ergernis dat ik een student techniek aan het handje moest nemen, was ik de afgelopen weken gek genoeg aan Henry gewend geraakt en ik was hem tegen wil en dank aardig gaan vinden. En niemand stond er meer van te kijken dat we vrienden geworden waren dan ik.

In het begin had ik gedacht dat hij een arrogante zak zou zijn, een player die zijn knappe smoeltje en charmes handig in zou zetten om zijn omgeving te manipuleren. Ik had er echter niet verder naast kunnen zitten. Ondanks mijn constante sarcastische opmerkingen en steken onder water waren zijn geduld en droge humor geheel tegen mijn

verwachting in ontwapenend geweest. Zozeer dat ik steeds beter mijn best moest doen niet te glimlachen als ik bij hem was. Daarbij kwam nog eens dat hij, hoewel hij zeker toegewijd was aan zijn eigen onderzoek, veel tijd in het mijne stak en zijn inzichten met me deelde. Vaak benaderde hij dingen vanuit zo'n andere invalshoek dat ik het gevoel kreeg dat ik degene was die het meeste aan dit mentorschap had. Ik probeerde echter nooit te laten merken hoe blij ik met zijn gezelschap was. Zelfs iemand die zo aardig was als Henry moest je niet te veel veren in zijn kont te steken.

Hij had ook een bepaalde gezichtsuitdrukking, nu ook weer, die hij inzette als hij wilde dat ik zou overwerken of hem met iets moest helpen. Die uitdrukking had altijd een verpletterend effect op me. Het was bijna niet te zien; er blonk een zacht lichtje in zijn ogen, zijn mond stond in een bepaalde stand. Open en hoopvol, toegeeflijk en aanmoedigend, verlegen en geheimzinnig tegelijk. En ondanks al mijn goede voornemens viel ik er elke keer weer voor.

'Zullen we dit opruimen? Dan kun je me daarna op een borrel in de pub trakteren en kunnen we daar een theorie uitwerken,' stelde ik met zachte stem voor. Wat ik nog voelde aan boosheid of wrok verdween direct toen hij verdrietig zuchtte.

'Klinkt goed,' antwoordde hij met een terneergeslagen knikje.

Hij gaf me een spuitfles met zeventig procent ethanol aan en pakte zelf een rol blauw keukenpapier op. Daarmee begon hij de nattigheid, die nu zijn plastic slofjes binnen droop, op te vegen.

Een paar minuten werkten we in genoeglijk stilzwijgen. We gooiden de rommel in de medische afvalbakken en haalden systematisch al onze materialen uit elkaar, die we daarna schoonmaakten en desinfecteerden.

Eigenlijk was Henry niet zo'n prater, vooral niet in grote gezelschappen. Hij liet het liever aan anderen over om in het middelpunt van de belangstelling te staan, en we vonden het prima om gewoon stil te zijn wanneer we bij elkaar waren. Het was verfrissend om niet steeds de mening van een ander voorgeschoteld te krijgen, en ik wist ook dat

wanneer hij uiteindelijk iets zei, hij er goed over nagedacht had en goed had overwogen of het iets toevoegde. Het was nooit het gebruikelijke geblaat of gesnoef van promovendi om een ander te imponeren dat ik meestal moest ondergaan.

We zaten met onze hoofden dicht bij elkaar in de flowkast toen Henry zich nonchalant naar me omdraaide en bloedserius zei: 'Waarom maakte de bioloog het uit met de scheikundige?'

'Geen idee, waarom?'

'Er was geen chemie.'

Ik proestte het uit. 'Dat is een verschrikkelijk slechte mop, Henry.'

'Ja, maar ik weet heus wel dat je net doet of hij van jou is wanneer je hem straks aan Jo doorvertelt,' zei hij met een glimlach.

'Zou kunnen,' antwoordde ik met een nonchalant schouderophalen. Ja, mijn beste vriendin Jo zou er ook om moeten lachen. 'Hoeveel ingenieurs zijn er nodig om een lamp te verwisselen?'

'Nul, dat is een taak voor de conciërge.'

'Hé, je steelt mijn clou!' Ik gooide een prop nat keukenpapier naar zijn hoofd, die tot mijn grote genoegen met een natte 'plop' aan zijn veiligheidsbril bleef kleven.

'Heb ik iets op mijn gezicht?' vroeg hij bloedserius.

'Nee, niks.'

'Weet je het zeker? Ook hier niet?' Zijn hand gebaarde om de blauwe prop heen, die nu druipend langs het plastic brillenglas omlaaggleed. 'Want je blijft me maar aankijken.'

'Misschien wel iets dan, maar ik vind het eigenlijk een grote vooruitgang.'

'Aha. Nou, in dat geval laat ik het maar zitten,' zei hij met een brede grijns.

Mijn hart sloeg een paar slagen over. *Jezus, Clara, verman je, het zijn zijn tanden maar.* En zijn lippen. En de kuiltjes in zijn wangen.

'Waarschijnlijk moet ik dit vastleggen als een overtreding van de

arboregels. Waar is het logboek?’ vroeg hij terwijl hij de blauwe smurrie van zijn bril af haalde en zijn gezicht afveegde.

‘Ik heb een heel goed idee waar we het logboek straks kunnen laten, Henry, ergens waar de zon niet schijnt, zelfs niet in jouw geval...’ fluisterde ik onheilspellend, wat hem zachtjes deed grinniken.

‘Ik weet al wat je op zal fleuren. Laten we een muziekje opzetten!’ zei hij opgewekt.

‘Argh, niet weer *The Greatest Hits* van Bon Jovi, Henry,’ kreunde ik, maar ik probeerde een glimlach te verbergen.

‘Jon Bon Jovi is een god, Clara, en hoe eerder je dat accepteert, hoe beter,’ antwoordde hij. Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn en verbond die met de speaker die achter in het lab aan de muur hing.

Al snel klonken de upbeat-tonen van softrock uit de jaren tachtig, en ik kon het niet laten om vals mee te zingen. De steel van de mop gebruikte ik als microfoon, en ik werd begeleid door Henry op luchtgitaar. En hoewel ik wist dat we nog uren bezig zouden zijn met schoonmaken, dat ik een hele batch onvervangbare stamcellen kwijt was en dat de datum waarop ik mijn proefschrift in zou leveren weer verschoven zou worden, zat ik er opeens niet meer zo mee.

Hoofdstuk 2

Zeven jaar later

Ik stopte mijn hooggehakte pumps in de krochten van mijn handtas en hees de band van mijn laptoptas over mijn schouder. Nog even een laatste blik in de spiegel naast de deur. Donkergrijze kokerrok, check. Crèmekleurige bloes, zakelijk maar niet tuttig, check. Wilde bos blond haar getemd tot gladde lokken, check. Hele gezicht opgemaakt, maar zonder hoerig over te komen, check. Tevreden dat ik er als een beheerste professional uitzag, trok ik de voordeur van mijn victoriaanse rijtjeshuisje in Headington open. Ik was er klaar voor om aan te horen wat voor ellende mijn bazen ongetwijfeld nu weer over me heen zouden storten.

Het was een frisse, koude morgen in januari, en het winterzonnetje scheen vrolijk het atrium van ons kantoorgebouw in. Zoals elke dag krioelde het er van de collega's bij deze farmaceut, die ook allemaal aan hun dag begonnen.

Net als altijd riep Judy met haar zangerige stem, waar nog steeds een vaag Iers accent in doorklonk, opgewekt goedemorgen naar me.

Terwijl ik mijn gympen verruilde voor mijn pumps leunde ik tegen de balie van de receptie. 'Jij ook goedemorgen, Judy. Goed weekend gehad?'

'Och, gewoon, rustig, met de kleinkinderen,' antwoordde ze. Haar gezicht lichtte op bij het noemen van haar kleinkinderen.

'Mooi zo.' Ik lachte haar toe.

'Jij dan, Clara?'

‘Gewerkt, zoals gewoonlijk, maar ik heb nog wel een stukje in het boek gelezen dat je me geleend hebt.’

‘Oef, die lekkere Schot joeg mijn hart behoorlijk op hol. Peter dacht dat ik een toeval kreeg!’ zei ze lachend, zichzelf dramatisch koelte toe-
wivend tot we onderbroken werden door de telefoon. Na een snelle knipoog in mijn richting zette ze een ernstig gezicht op en nam met een afgemeten maar door en door professionele begroeting op.

Judy was dol op sappige romannetjes en ze gaf ze aan mij zodra ze ze uit had. Gezien mijn langdurige status als single kon ik wel een spannend avondje gebruiken, had ze gezegd. Ik kon niet zeggen dat ik het daarmee oneens was.

Met een glimlach en een licht hoofdschudden pakte ik een kop koffie en ging naar mijn kantoor. Ik had nog maar net mijn laptop uit mijn tas gehaald toen Richard Holmes, mijn baas en de Chief Medical Officer van het bedrijf, binnen kwam lopen. Zijn haar stond hier en daar recht overeind. Kennelijk had hij zijn handen weer door zijn dunner wordende lokken gehaald. Zijn comb-over was voorovergevallen en zijn snor trilde.

‘Goedemorgen, goedemorgen. Je bent toch niet vergeten dat je die presentatie moet houden, hè?’ Zijn accent, dat verried dat hij op Eton had gezeten, en zijn licht beschuldigende toon stoorden me.

‘Ook goedemorgen. Nee, dat ben ik niet vergeten. Is het nog steeds om twee uur?’ vroeg ik beleefd, al was dat ietwat overdreven beleefd.

‘Ja, ja. Heel goed. Voor je de presentatie houdt, wil ik die nog zien. Stuur me de dia’s even door, oké?’

Terwijl zijn lange, gebogen gestalte weer de gang in verdween, als een soort schurk uit een toneelstuk die kwaadaardig in zichzelf mompelend wegloopt, riep ik hem na: ‘Ik heb ze je vorige week al gestuurd, Richard.’

Ik leunde achterover in mijn stoel en haalde eens diep adem. Toen staarde ik nietsziend een tijdje naar mijn computerscherm. Voor de zoveelste keer bedacht ik dat het hoog tijd was dat ik een andere baan zocht. Ik had te hard gewerkt en geploeterd om mijn tijd te verdienen met naar de pijpen van een boef uit een of andere strip te dansen.

‘Zitten we te mokken, doctor Clancy? Of zijn we bezig de val van onze boze baas te plannen?’ vroeg Simmy, die als een bruine wervelwind ons gezamenlijke kantoor binnen kwam waaien en zwierig een chocoladecroissant voor me neerlegde. ‘Ik dacht dat je deze misschien wel kon gebruiken.’

‘Dank je, Simmy. Leuk weekend gehad?’

‘Geprobeerd het bezoekje aan mijn dominante schoonmoeder door te komen zonder haar te vermoorden. Dwarse kroost naar diverse feestjes en evenementen gebracht en weer opgehaald, snotneuzen afgeveegd en bemiddeld in gevechten op leven en dood tussen broers en zussen. Gewoon, net als anders. Jij?’ antwoordde ze. Ze liet zich op haar stoel vallen, waarbij ze zwarte koffie op haar bureau morste. Het scheelde maar een haar of ook haar toetsenbord zat onder de koffie.

‘Niets bijzonders. Het klinisch onderzoeksplan voor studie 128 van volgend jaar doorgenomen en de laatste hand gelegd aan de dia’s voor het symposium in San Francisco over een paar weken.’ Ik nam een slok koffie en een hap van mijn croissant terwijl ik zat te wachten tot mijn mails werden geüpload.

‘Pff. Als vrouw van middelbare leeftijd, moeder van drie kinderen en echtgenote van een accountant wil ik mijn leven via jouw avonturen leven, aantrekkelijke en single collega van me. En toch stel je me herhaaldelijk ernstig teleur met dit soort werkgerelateerde flauwekul; snoof ze verontwaardigd, intussen haastig de koffie opvegend met een snoetenpoetsdoekje uit de enorme doekjesvoorraad die ze in haar handtas had zitten.

Simmy keek graag naar romantische films (bij voorkeur Bollywood-klassiekers) en ze hoopte dat er hier op een dag een heel knappe man in een glittervest binnen zou komen vallen (het liefst vergezeld door een groepje mannen in net zulke glittervesten en ingetogen mooie vrouwen in zijden jurken), die mijn hand zou pakken en me weg zou voeren in een fantastisch choreografeerde dansscène.

‘Hoe zit het met die vriend van Bhavins werk? Je hebt toch een paar keer met hem afgesproken?’

Getver, Hugh. Hij was nogal een volhouder, iemand met wie ik ooit had afgesproken omdat Bhavin, de man van Simmy, enorm veel moeite had gedaan om een date voor ons te regelen. Bovendien was ik een ongelooftelijke pleaser. We waren daarom op vier dates geweest, wat vorige week had geresulteerd in een zeer onbevredigende zoensessie voor mijn deur. Hij had heel erg vreemde knorrende keelgeluiden gemaakt, mijn hele gezicht afgelikt, en het leek of hij niet in staat was te zoenen zonder luidruchtig te smakken. Een afknapper van jewelste dus. Dit alles werd gevolgd door een jankerig verzoek om mee te gaan naar zijn moeder. 'Ik heb er een punt achter gezet met Hugh,' zei ik vaag.

'Wat? Waarom?'

'Nou, om verschillende redenen, niet in de laatste plaats omdat hij me aan die bekende conservatieve politicus doet denken die op een wezel lijkt, omdat hij nog bij zijn moeder in Henley-on-Thames woont en omdat hij van die rare sokophouders draagt zodat hij geen rimpelige enkels krijgt,' zei ik met opgetrokken wenkbrauwen. Dat keelgeschraap tijdens het kussen liet ik maar weg, want op dat beeld zat niemand te wachten.

'O, Clara, zo erg is hij toch niet!'

Nee, zó erg was hij niet, dat moest ik toegeven. In mijn nogal rampzalige datinggeschiedenis van de laatste tijd waren wel ergere mannen langsgelopen. Zo was daar Paul, die op onze derde date het gore lef had gehad stiekem spullen uit mijn wasmand te stelen terwijl ik beneden een soufflé stond te maken. Toen ik het rookalarm af had laten gaan en hij de keuken binnen was komen rennen en vervolgens een van mijn slipjes uit zijn achterzak had getrokken om de rook mee weg te wapperen, had ik hem er meteen uitgezet (nadat ik mijn mooiste zijden slip met kant had teruggepakt). Daarna had ik Chinees voor mezelf besteld en *Vijftig tinten grijs* gekeken. Dan had je nog Guy, die me zijn eeuwigdurende liefde had verklaard en, ik zweer het, achter mijn auto op straat was gaan liggen om me tegen te houden toen ik weg wilde gaan nadat ik zijn huwelijksaanzoek had afgewezen, op de eerste date...